

Jeroen van Unen

“In 2005 begon ik in het tweede jaar op Markenhage en sloot in 2009 de havo af.

Wat ik me nog goed kan herinneren, is dat ik samen met twee vrienden van veel leraren de bijnaam ‘De Drie Musketers’ kreeg. Voornamelijk omdat we altijd onafscheidelijk waren en vaak niet goed wisten wanneer we onze mond moesten houden. Wanneer we een leslokaal binnen liepen, zagen we leraren soms al zuchtend naar ons kijken (‘Heb je hen weer...’) Zodoende werden we regelmatig uit elkaar gezet. In de bovenbouw zaten we slechts met een paar lessen bij elkaar in de klas. Dat deed wonderen voor mijn concentratie!

Na mijn eindexamen ontstond bij mij de droom om te gaan schrijven. Het was een hobby die al snel uit de hand liep. Ik stopte met mijn studie om me volledig op het schrijven te kunnen richten.

In 2013 ben ik uit de zogenaamde ‘slushpile’ gepikt door Hannerlie Modderman van uitgeverij Luitingh-Sijthoff. In een traject van twee jaar heeft ze me gecoacht bij het (her)schrijven van mijn eerste boek in een serie van vier, waarvan er elk jaar een nieuw deel zal verschijnen. Het eerste deel, ‘De Nachtuilen’, is onlangs verschenen. Deel twee staat gepland voor het najaar van 2016.

Als schrijver is het noodzakelijk om zelfstandig en regelmatig te kunnen werken. Zelfs als je geen zin hebt of als je in een hoofdstuk vastzit, moet je de discipline hebben om toch door te gaan en je deadlines te halen. Deze discipline heb ik mezelf mede door het daltononderwijs aangeleerd. Op school was ik misschien niet altijd even nauwkeurig met het inleveren van mijn werk, maar dalton heeft er wel voor gezorgd dat ik zelfstandiger ben geworden. Eén van de redenen dat het nu beter gaat, is omdat ik nu mijn eigen werkritme kan bepalen, namelijk midden in de nacht. Dan is het rustig en kan ik me beter op mijn werk concentreren.”